

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hegelund-Lange: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, som det besluttedes at nedsætte angaaende den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2719).

Sagen sattes til Forhandling.

N. Johan Laursen: Rigsdagen har allerede to Gange behandlet et Lovforslag, som er i nær Slægt med det foreliggende. Den 14. Januar 1919 fremsatte den daværende Statsminister i Folketinget et Lovforslag, som blev ret udførligt behandlet baade her i Salen og i Udvalg, men det lykkedes ikke at faa det gennemført. Derefter blev Forslaget i den følgende Samling fremsat i Landstinget den 7. Oktober. Der er imidlertid Forskel paa det foreliggende Lovforslag og de tidligere fremsatte, idet der i Slutningen af det nu foreliggende Lovforslag staar: „Med Hensyn til Adgangen til militære Tjenestestillinger og Hverv og til Embeder, hvortil der kræves Præstevielse, har det dog sit Forblivende ved den hidtil gældende Ordning.“ I de tidligere Lovforslag var kun militære Stillinger undtagne. Under Forhandlingerne i Samlingerne 1918—19 og 1919—20 var der i Virkeligheden stor Enighed. Jeg betoner dette, fordi det almindelige Indtryk maaske var, at der var en stor Uenighed, men det er ikke Tilfældet; der var nemlig Enighed mellem de forskellige Partier om at give Kvinder og Mænd under samme Betingelser Adgang til alle andre Embeder end de militære og dem, der

krævede Præstevielse, og det er jo langt det største Antal Embeder her i Landet, men det gik her som saa ofte, at Uenigheden om et mindre Punkt kan trænge sig saadan frem i Forhandlingerne, at det kommer til at give dem deres Præg, og det blev netop Tilfældet med Uenigheden om de Embeder, hvortil der kræves Præstevielse. Der er kirkelige Embeder, hvortil der ikke kræves Præstevielse, og om dem tror jeg ikke, der var Uenighed. Men Uenigheden paa dette enkelte Punkt viste sig baade stor og stærk nok til, at man ikke — skønt det var ønsket fra alle Sider — tog det væsentlige Skridt fremad og gav Kvinderne lige Adgang under samme Vilkaar med Mænd til Embeder. Jeg kan maaske endda tilføje, at Flertallet i Landstinget og Mindretallet i Folketinget ikke principielt stillede sig imod, at Kvinder fik Adgang til Embeder, hvortil der kræves Præstevielse. Jeg behøver kun at henvise til Udtalelser af Venstres Ordfører og til Udtalelser af mig selv. Det, der var i Vejen, var, at man fandt, at der i Øjeblikket ikke var nogen Trang til Bestemmelsen om Kvinders Adgang til saadanne Embeder, man fandt, at disse Embeder var af en saadan Natur, at det ikke var betimeligt at afgøre dette Spørgsmaal samtidig med Spørgsmaalet om Adgang til de andre Embeder, saa det blev en rent dogmatisk Afgørelse. Sidste Gang vi drøftede denne Sag, brugte jeg det Udtryk, at der var andre end Teologer, der var store Dogmatikere, og det er sikkert nok. Der er stundom en Lyst til at afgøre et Spørgsmaal efter rent logiske Regler, og det er en kendt Sag, at det praktiske Liv somme Tider bliver ledet af andre Kræfter end dem, som ligger bag ved de dogmatiske og logiske Regler. Jeg hørte selv til dem, der mente, at dette Spørgsmaal skulde underkastes en særlig Behandling gennem et særligt Lovforslag, saaledes at baade Rigsdagen og den offentlige Mening kunde faa Lejlighed til at drøfte disse Bestemmelser og saaledes, at det ikke skulde staa hindrende i Vejen for, at vi kunde tage det sidste Skridt, for at Kvinder og Mænd under samme Betingelser fik lige Adgang til alle ved Lov bestemte Tjenestestillinger og Hverv under Stat og Kommune og lige Pligt til at overtage de borgerlige Ombud.

Jeg vil tilraade, at vi nu, da vi behandler denne Sag for tredje Gang, ikke over den mindre Uenighed om dette enkelte Punkt forsømmer at tage det store